

ZALAI KÖZLÖNY

Megjelenik hétfőn és csütörtökön délelőtt.

Előfizetési árak: Egész évre 10 korona, féltre 5 korona, negyedévre 2 korona 50 fill. — Egyes szám ára 10 fill.

Főszerkesztő:

Dr. Villányi Henrik.

Felolós szerkesztő:

Kertész József.

Kiadja: a szerkesztőség.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Mádor-utca 7.

Hirdetések díjazás szerint.

A zord, hosszú tél.

Napszámos emberek nyomora.

„Áldja istenét, kit istene megáldott.” De hát aki ebben a rettenetes kitaró zord télben tüzelő anyag és a mindennapi kenyér nélkül nyomorog. Mi kel annak az ajakán? Zsolozsma-e vagy istenkáromlás? Erény, vagy bűn fogamzik-e meg a szűkölködő agyában? Azt hisszük személye válogatja. Az erényt, az istenfélmet nem istápolja, a bűnnek pedig, mindannak, amit a társadalom annak tart, a nyomor a melegegya.

Elnézzük azokat a fogyatékos öltözötű didergő munkás embereket, akik az Erzsébet-sarkán, a Sugár-ut sarkán, meg egyebütt tipegnek, hogy lábuk meg ne dermedjen a nagy hidegben. Várják, míg valaki szólítja őket egy kis munkára, hogy legalább a mai kenyér meg legyen. Sok az eszkimó ilyenkor, a főka meg nagyon kevés; mert csak a változatos időjárás hozza a munka külön-féleségét. A tartós száraz fagy kész veszedelem a városi munkásra. Mint hajdan Rómába ment a csöcselők, ahol a jelszó: „Panem et circenses” volt, úgy a jelen időben a falusi szegények a városba özönlenek, ahol mindig akad munka. De most nincs semmi jelszó, mely kenyeret adna a munkanélküli embernek.

Irígy szemmel gondolnak a keregető köldusra, aki vagy a szegényházban húzhatja meg magát, vagy a jó emberek fil-léreiből, az egyesületek jótékonyaságából kap-

ják a sovány kenyeret. Darányi földmivelő-ügyi miniszter gondoskodása kiterjedt a nép-téli foglalkozására is, de csak a falusi népet vette gondjaiba. Pedig a falu szegénye könnyebben él mint a városé, mert ott egy kis liszt, főzelékféle csak kijut nekik a komámasszony, szomszédasszony telt hombárból. A földműves nép meg télen gazdasági eszközeinek helyreállításával, meg állataival van elfoglalva. A miniszter valószínűleg azért nem terjesztette ki gondoskodását a városi munkás népre, mert ez a városi társadalomtól, hatóságától elvárja, mint amely nagyobb erejénél fogva erre kellő tehetséggel bír.

Pedig csalódik. Nálunk, de egyebütt is csak az alamizsnára terjed ki a figyelem, a foglalkoztatásra nem gondol senki, pedig ez a segítség az, mely legelősebb, mert kölcsönbe megy és mert nem neveljük vele a dologtalanságot. Jó lesz megtudnunk, hogy ezek a szegény szűkölködők márcól-holnapra hogyan tengetik életüket. Jó lesz benezni abba a fészekbe, melyben a nyomoruság honol, ahol azonban segítség híján, gyakran sarjadzik ki a bűnnek legkülönbözőbb faja. Aki azt megszünteti, az ezt megelőzi és jótévéje lesz nemcsak az egyes embernek, de az egész társadalomnak.

Gondolkozzanak az erre hivatottak; még messze a tavasz, csak most volt Pálfordulás, a farsang csak a táncolóknak mulik gyorsan, a szenvedőknek, az ehözöknek hosszú kálvária még addig.

Egy el nem mondott felszólalás.

Trippammer Gyula indítványozta a múlt hó 27-iki városi közgyűlésen, hogy a város ház. kez-
lésben építsen villamos telepet. Ezt az indítványt helyesléssel fogadták, de mégis, egyben már másod-szor megkérdeték a Franz Lajos és fiait éget, vajjon állja-e a régi, december 2-iki ajánlatát to-vábbra is. Bennünket nem a Franz cég hallgatása érdekel. Azt ók is, a város közönsége is tudja, hogy miért hallgatnak. A közvéleményt inkább az érdekli, hogy az az osztatlan helyeslés miért van megkorítve egy kis fenntartással, avval, hogy hárt ha Franz megszólal, ha kilép némaságából, mégis tárgyalunk vele.

Tisztelt városi képviselőtestület!

Azt hisszük hogy Trippammer Gyula indítvá-nyával 1908. július 3. kellett volna megindítani az egész folyamatot, akkor nem kellett volna koncessziós ajánlatokkal kirukkolni, miket esetleg úgy sem foga-dunk el és lett volna vállalatunk, melynek feleslegé-ből kereseti forrása lett volna a városnak. Ha a város kezeli a fogyasztási adót, kezeli a vágóhidat, kezelheti saját világítását is. Igaz, a nyáron az nehezítette meg a világításnak házi kezelésbe való vételét, hogy a városnak jelzőlámpaként kellett volna felvennie, de arról győződtek meg, hogy pénzt nem kapnak. De azóta változtak a viszonyok és most már kapható!

Ténev az, hogy a villamvilágítás telepének házi kezelése való vétel, vagy újráépítése indokolt. Kezdetben talán némi kockázattal jár, de később 2—3 év múlva hasznosított. Az európai centrumok mind házilag kezelik a világítást is, a vízvezetékét is. Csakhogy első feltétel, hogy a többi vállalatok-

A virág és a pillangó.

— Viktor Hugó —

Szólt egy pillangóhoz a mezők virága:
Még maradj velem;
Szándé meg földhözkött sorsom, te ki jársz
Levegőbe fenn.

Mi szeretve egymást, élünk emberektől
Oly messze, távol;
S érzem egyik vagyunk, mintha volna létünk
Közös anyától.

De téged visz a szél s engem a föld leköt:
Mily kegyetlen sors!
De hadd lehajlok rád mégegyszer balzsamot,
Én szegényke kores.

Te elmegysz messzire s ahol szebb a virág
Leszállasz oda,
Míg én nézem, nézem árnyékom forgását
Ide és tova.

Te tündökölni mégysz el innen máshova,
De ha rám vigyázz
Hajnalonkint engem árván, szomorkodva,
Könnyben uszni látsz.

A mi szerelmünk száll, mulik miként a nap;
De óh könyörgök,
Verj mellém gyökeret, vagy adjál szárnyakat
S veled röpkölök.

Franciából ford. Acél Pál.

Nyers Gyuri meghozza Szélvészt.

Irta: HALIS ISTVÁN.

Azt a négy heti szabadságidőt, melyet (aunak dacára, hogy az állam már negyven év óta hat heti szünetlőt ad a fogalmazóknak.) a régi kiesinyeskedő fölfogás a kanizsai városi tisztviselőknek engedett. Keszthelyen szoktam tölteni huszonöt esztendőtl fogva.

Mert újra meg újra meg kellett erősíteni a Balaton ércfádó vizében az idegeket, hogy a követ-kező évben megint kibírják a hivattal járó mér-gelődést.

Az 1891-ik esztendőben az egyik hivatalom: a községi bíraskodás. (mely tisztségre különben a közgyűlés sohase rendelt ki, bár minden évben ki kellett volna rendelni egy vagy több tisztviselőt, én elleben ingyen viszem husz év óta.) különösen megtámadta idegeimet. Szpliu kerülgetett.

Beköszöntött a július. A főségs nap arany sugarai gyönyörűen táncoltak kint az utcán. Ezt látva, hivatalos szobám, mintha egyszerre börtönre változott volna. Fojtott a levegője.

Nem tudtam kitaranni. Mennem kellett! De nem volt pénz! Mert a városi tisztviselők kaptak ugyan jutalmat minden évben s az elég lett volna fűrdözésre, azonban csak a „jó gyerekek” kaptak. Én pedig akkor is, meg a fizetésjavításkor is „rossz gyerek” voltam.

Nem volt mit tennem: fölvettem váltóra száz forintot. Aztán beadtam azonnal a tekintetes tanács-hoz jelentésemet szabadságidőm megkezdéséről. És anélkül, hogy megvártam volna a „tudomásvételt,” (utóbb ki is kaptam érte!) hamarjában összeszedtem a „cucolókat” és mentem Keszthelyre.

Ott már az első félórán kaptam lakást Ring bácsmál. (Utcai lakást, tiszta fehér ágyneművel meg takarítással együtt negyven krajcárért.) A másik fél-órán pedig intim barátságot kötöttem a többi fűrdő vendéggel. Az egyik vendég Z o b Lajesi, azzal a tervvel állott előm, hogy menjünk el Fűdre (részben vasuton, részben gőzhajón,) aztán onnan jattón szépen végig hajozzuk hecszában az egész Balatont, Fűdrell Keszthelyig.

Akkor még csak a grófnak volt jattja, (Mary nevű pompás jószág.) de azt még megnézni sem volt szabad semmiféle embernek. Mivel pedig sokan szerettek volna vitorlás hajón járni, tehát a keszthelyi „Üsönakda” megvásárolt egy olcsó jattot a balaton-fűredi jatt-klubtól. A hajó hazaszállításával meg-bízták Nyers Gyurit, a gróf matrózát. (A gróf persze nem volt otthon.)

Ezt megtudta Zob Lajesi és föl akarta használni az alkalmat. A Magyar Tengert bála Isten sokan szeretik. De Zob Lajesinak a Balaton iránt való sze-retete még azon a határon is tulment, ahogyan Csák Árpád meg Sági Muki szeretik.

Én rögtön felesaptam utazó-társnak. Hip, hip,

től különálló vállalat legyen a villamos világítás vállalata. A város csak hitelezője legyen a vállalatnak, melynek tiszta nyereségéből törlesztődik a kölcsön is. Az ellenőrzés meglesz. Kétszáz képviselő fogja ellenőrizni, nemcsak egy bizottság. A Franztól megváltandó felszerelés csak siettetné a vállalat létesítését.

Ha komolyan akarjuk a világítás házilag való kezelését, az csak indokolt szándék.

Más kérdés, mikor készülhetne el a város a teleppel? Azt mondják, hogy ideiglenesen lehet hónapokon keresztül világítani. Diesel-motorokat, tehát a dynamógepeket hajtó erőt be lehet szerezni 3 hónap alatt. Tudtommal a gráci, a leopoldauai és a magyar fegyvergyár túl van halmozva megrendelésekkel. Ezekből már rövidesen nem kapunk. Maradna tehát a petroleumos provizórium. Ezt is el lehet viselni egy kis önmegtartózással. „Salus reipublicae suprema lex.”

De kire fogjuk kiróni a kötbért, ha ez a petroleum-provizórium túl sokáig, mondjuk egy évig tartana. Visszaszámolni a közvilágítást, a magánfogyasztást 15 évvel ezelőtti állapotára nem lehet.

A szakértők is ellene nyilatkoztak a házi kezelésnek. En dacára ennek merem állítani, hogy megreszkírozhatjuk. Ha a város felépítette saját házát, felépítette a két bonvédkazsárnyát, felépítheti saját villamtelepét is. Csak hogy, nem ismételhetem ezt eléggé, 7 hónappal el vagyunk kéave és ezt a hét hónapot be nem hozhatjuk.

A sokat emlegetett per pedig minden körülmények közt fenyeget bennünket, ha nem a Franz céggel csináljuk meg a szerződést. Tehát vagy akarjuk a szerződést Franz-zal, vagy nem. Ha igen, ne taktikázzunk, ne kövessük ebben éppen Franzékat; ha pedig nem akarunk vele szerződni, akkor minek hívjuk fel újból és újból nyilatkozattételre, ha a város közönségét még feleletre se méltatja?

Én tehát Tripammer Gyula indítványát fogadom el avval a megtoldással hogy az ipartelepét építtessük meg avval, aki erre az ajánlattevők közt a leghivatottabb, a legolcsóbb és legmegbízhatóbb, mert Franzéktól kedvezményeket már aligha sikerülend kivenni.

Absens.

hurrá! Hajózni fogok! Az ördög vigyen el minden hivatal!

Még egy társ akadott Szervisz Bélában. Mindahárman hivatalnok-rabszolgák voltunk: egyik a postán, másik a bíróságnál, harmadik a közigazgatásnál. Mindannyian örültünk, hogy por helyett tengeri levegőt szívhatunk.

Zob Lajcsi mint aféle praktikus utazó, késedelem nélkül hozzálátott a szükségesek beszerzéséhez: zsebébe tett sötét meg paprikát. Aztán vett néhány csomag gyújtót meg szivart. Azonkívül szafaládít néhány koszorúval, meg vörös bort egy hordóval. Ki fogjuk mi tartani, ha mint hajótörteknek valami lakatlan szigeten kell élnünk!

Másnap már el is utaztunk.

És Balatonfüreden hamarjában megkaptuk a jattot. Ott feküdt a vízparton. Az orrára Szélvész volt ráírva. Bordáit a szikrázó nyári nap kissé összerepezette.

— Hiszen ezzel nem lehet hajózni! aggódik Szervisz Béla.

Nyers Gyuri barna arcán mosolygás fut végig és vidáman kiáltja:

— Semmi! Nem kell félni! Haza visszük mi a jattot!

Hisz akkor se baj! Jó kedvűen munkához fogtunk. Szélvészt belecsuszattuk a Balatonba és megraktuk a sokféle kincsesel.

Erős északi szél fodrozza a szeszélyes Balatont.

Kirakatversenyek.

— Nagykanizsán sem ártana. —

Nagykanizsa, febr. 1.

A fővárosi kereskedővilág egyik testülete Budapesten a közeljövőben kirakatversenyt rendez. Ezzel akarják felhívni a kereskedővilág figyelmét a kirakatok fontosságára. Tény az, hogy az üzletek kirakata egyik legjobb eszköze a kiindatnak, sőt mondjuk a reklámnak. Egy jól rendezett kirakatban a kereskedő bemutatja áruvárájának „miniatűr” képét.

Nagy városokban különösen nagy fontosságot tulajdonítanak a kirakatoknak. Egyes nagy üzletek, áruházak külön kirakatrendezőket alkalmaznak, kik naponta újabb és újabb kirakatokat terveznek, rendeznek. Beavatott kereskedői körökben a kirakatok fontosságát nagyon hangsúlyozzák. Az idegeneket például legtöbbször a kirakatok vonzzák az üzletbe.

Nagykanizsán nem valami nagy szerepet játszanak a kirakatok. Részint kevés a célnak megfelelően épített kirakat, részint pedig nem fordítanak elég gondot a kirakatok rendezésére. A jó izlésnek arculcsapása némelyik. Miuden rendszer és csoportosítás nélkül hever némelyikben az áru. Az ilyen kirakat nem vonz hanem elriaszt.

A belvárosban alig van néhány jól rendezett kirakat.

Méreteiben legmegkapóbb a Rosenfeld Adolf fiai cége, mely a fővárosban is megállná helyét. — A divatúru üzletek kirakatai közül Singer József és társa cég Kazinczy-utcai kirakata említendő első helyen. — Weisz Miksa kirakati művész rendezésükkel ragadják meg a korzói közönség figyelmét. Az ékszerész üzletek közül Milhofer Ödön, a cipészüzletek közül Miltényi Sándor és fia kirakatai említendők.

Ezek felsorolásával már nagyrészen ki merítettük az említésre érdemes nagykanizsai kirakatok névsorát.

A kereskedők társulatának kellene a téren valami mozgalmat indítani. Ez az ügy elég fontos, érdemes a vele való foglalkozás.

Gyönyörű utazásunk lesz! Ezzel a széllel ugy megyünk, mintha gőzhajó vinne.

A praktikus Zob Lajcsi kerített a partról egy tucat nádszálat és azokat átalakította boros poharaknak. Tudnillik kifurta végig, s a nádcsőveken keresztül inni lehetett a hordóból.

Mindezek után betlünk a Szélvészbe. Mink az életen kívül semmitse kockáztatunk. Nem tudunk uszni, se kormányozni s így utazásunk fölségesnek ígérkezik. Kisérő esőszakot nem visszük.

Szélvész pompásan fut a víz tetején, boldog meglepedésül ki az arcunkra. Isten veled, szárazföld!

Az indulás után tíz perc múlva már vízben totyognak a lábaink. Az összeszáradt bordák mindenttt beeresztik a vizet.

— Semmi! mondja Nyers Gyuri.

Ha ez is semmi, akkor rendben vagyunk! Hozzáfogunk és jókedvvel merjük a vizet csónakunkból. Szervisz Béla lehuzza manzsettáit, hogy annál inkább kivegye részét a vízmerés szokatlan élvezetéből.

A szél észrevehetően haragosodik. A habok gyönyörűn ostromolják jattunkat. Egyszerre keresztül csap a jatt fölött egy hatalmas hullám és esontig átátzat. Egyik roham után jön a másik. A betóduló hullám ereje majd felborít bennünket. Kissé aggódva nézünk Nyers Gyurira.

— Semmi! mondja és mosolyog hozzám.

(Folyt. köv.)

A mai városi közgyűlés.

Lesz-e döntés?

Beszélgetés Vécsey polgármesterrel.

Nagykanizsa, február 1.

A ma délután tartandó városi közgyűlésről azt mondták, hogy ez lesz a villamosügy végállomása. A jelek azonban nem erősítik meg e véleményt. Döntés mint beavatott körökben mondják, a mai közgyűlésen sem lesz.

A Zalai Közlöny munkatársa vasárnap délelőtt felkereste Vécsey Zsigmond, Nagykanizsa város polgármesterét. A polgármester ur szíves volt munkatársunk előtt a villamosügyben nyilatkozni.

(Beszélgetés a polgármesterrel.)

— Legyen szíves polgármester ur nyilatkozni, mit tartalmaz Franz cég legújabb nyilatkozata?

— A nyilatkozatban Franz cég részben tartja korábbi ajánlatát. A nyilatkozat a 48 óra válaszolási határidőt rövidnek mondja arra, hogy esetleg részletesebb ajánlatot tegyen. Franz cég azt is mondja, hogy a város és az ő közös érdeke készíti az újabb nyilatkozat megtérésére.

— Franz cég nyilatkozata okoz-e lényeges változást a villamosügyben?

— Erről nem tudok teljes bizonyossággal nyilatkozni. A cég saját érdekében helyesen tette, hogy nem zárkózott el a nyilatkozattól. A város ettől függetlenül tovább megy a megkezdett uton. Tárgyal Siemens-Schuckert céggel, Franz céggel, de tárgyalásokkal párhuzamosan napirenden tartja a villamosvilágítás házi kezelésének ügyét is.

— Minő véleménnyel van polgármester ur a házi kezelésről.

— A jövődelmezőséget illetőleg kedvező véleményem. Tekintve azonban, hogy e kérdésben a tanács csak a hétfő délelőtti ülésen fog határozni, erről részletesebben nem nyilatkozom, mert nem vagyok híve és a magam részéről, nem mozdítom elő, hogy a sajtó korai közlésekkel a közönség és a képviselőtestület hangulatára befolyást gyakoroljon.

— Mi fog történni a hétfő délutáni közgyűlésen. Lesz-e döntés?

— Erről sem nyilatkozhatom teljes bizonyossággal. A villamosügyi bizottság hétfőn délelőtt meggyűlést tart, utánna tanácsülés lesz. Sok függ attól, mit határoz a bizottság és a tanács. A jelekből következtetve — egyéni véleményem szerint — a holnapi közgyűlésen elhatározó végleges döntés valószínűleg nem lesz.

A mai közgyűlés tárgysorozata: 1. A villamosvilágítási ügyben kiírt versenytárgyalás eredményének előterjesztése tanácsai javaslattal. 2. A közgyűlés 7/909. jkv. sz. a. határozatából Franz Lajos és fiai bej. cég ajánlata zárosztatártdőben való beadására történt felszólításának bejelentése, ezzel kapcsolatosan a Siemens és Schuckert cég koncessiói ajánlata bemutatása tanácsai javaslattal. 3. Tripammer Gyula v. képviselőnek a villamosvilágításnak házi kezelésbe vétele iránti indítványa tanácsai javaslattal.

Pásztory

élővirág nagykereskedő

16

Telefon 57-33.

Csokor- és koszorukötésért az országban a legtöbb díjjal kitüntetve.

Budapest, Rákóczi-ut 3. (Nemzeti Színház)

Képes árjegyzék díjlan. — Vidéki megrendelésekre nagy figyelmet fordítok.

ZALAI KÖZLÖNY

Megjelenik hétfőn és csütörtökön délután.

Előfizetési árak: Egész évre 10 korona, félre 5 korona, negyedévre 2 korona 50 fill. — Egyes szám ára 10 fill.

Főszerkesztő:

Dr. Villányi Henrik.

Felolvasó szerkesztő:

Kertész József.

Kiadja: a szerkesztőség.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Nádor-utca 7.

Hirdetések díjazás szerint.

Tisztelettel kérjük vidéki előfizetőinket, hogy az illető postahivatalnál az előfizetés megújítása iránt lehetőleg gyorsan sziveskedjenek intézkedni, hogy a lap küldése fennakadást ne szenvedjen.

„Noblesse oblige.”

A társadalom sokszorosan elesévelt, ezerszer fölhánytorgatott bünéről kívánunk ezúttal szólni, mert úgy véljük, hogy soha eleget, még kevésbé kellőképpen nem figyelemztethetjük polgártársainkat a mi áldatlan lehetetlen társadalmi viszonyainkra.

Egyetlen társadalmat sem találhatunk, mely rut kinövésében, veszélyes túlzásaiban csak némiképp is hasonlatos volna a miénkhez. Egy országot sem találhatunk, melynek lakosai oly mértékben élnek viszonyaik fölött, mint a mi szerencsétlen magyar hazánkban.

Nálunk a társadalom kötelez. Noblesse oblige! Erősebb minden törvényénél, erősebb a kényszerű körülményeknél az a hatalom, mely rabigájába nyomorítja az embereket, mely tönkre teszi erkölcsileg s anyagilag egyaránt, az erejében sokszor már nem is bízó szerencsétlen áldozatokat.

Vajjon kit találunk. — nézzünk csak körül figyelmes szemmel — társadalmunkban, ki erejéhez mérten, jövedelmei irányában él. Vajjon a diplomás ember családja, kinek jövedelme alig haladja felül a 4000 koronát, nem úgy él-e, mintha legalább is

10.000 korona keresete volna? Hát a hivatalnokok, kiknek megszámlált garasaik dacára úgy élnek, mintha 1000 holdas földjük lenne. S a kereskedők és az iparosok s rendre egymásután valamennyien, akik csak itt vagyunk, úgy élünk-e vajjon, ahogy azt viszonyaink megengedik? Nem! És ezerszer nem! Legalább is egy fokkal, ha nem többel, viszonyainkon fölül költsékezünk. Amikor azután beköszönt végre a gond, a hiányzó bevételeket hitellel próbáljuk ideig-óráig pótolni, várva az eljövendő sült galambra, főnyereményre, elhaló milliós nagybácsi örökségére, vagy hasonló szolid bázisu jövedelemre. De számításaink majd mindenkör csődöt mondanak. A hitel végtére bedugult. Főnyereményt, örökséget nem csinálunk, a sült galamb másféle röpül s mi itt állunk szomorú, lehorgasztott fővel, gondok közepette s törjük amugy is agyon gyötört fejünket, miből, honnan teremtsük elő az esedékes részleteket, kamatokat.

De a társadalom kötelez. Noblesse oblige! A tanár felesége, gyermekei, noha jövedelmei nem engedik, kénytelenek úgy jární, ahogy azt társadalmi állásuk hibás kívánalmai megkövetelik. Az ügyvéd, az orvos családjának úgy kell élnie, mintha földbirtokos lenne, a földbirtokos, mintha fertálymagnás lenne s a fertálymagnás, mintha majorátus, latifundium birtokosa volna s így tovább föl, föl egész a legmagasabb régiókig.

Igy történnek azután azok a nevetséges visszasságok is, hogy sokszor látjuk a

hölgyeket olyan estéli toalettekben végig-söpörni az utcákon, melyek szakasztott a párisi divatlap szerint készültek, de amelyekhez azonkívül egy automobil, de legalább is hintó szükséges. Mert azok a hölgyek, kik Párisban ilyen divatu ruhát hordanak, bírnak ezekkel a kellékekkel is.

Egy párisi ismerősöm egy alkalommal nálunk járva, meglepetten mondotta nekem:

— Uram, ilyen elegáns urakat és hölgyeket, mint az önök városainak utcáin, nálunk Párisban sohasem láttam. Az ilyen eleganciával öltözött emberek odahaza hintón, vagy automobilon száguldanak végig.

S ez így is van. Nálunk a déli korzón fénymázás topánu urakat s hölgyeket látni, nem tartozik a ritkaságok közé. Odakünn, a tényleges elegáns világban, csak kocsin hordják ez alkalmi ruhadarabokat.

De éppen ez a ferde helyzet, melybe társadalmunk akaratlanul került, okozza mind e visszasságokat s kellemetlen következményeket, melyek együtt járnak vele. Föl akartuk emelni tiltakozó szavunkat most, mikor a téli társas összejöveteleken legtöbb alkalmunk van megfigyelni e káros jelenségeket. Az adósság nő tovább föltartóztatlanul, egyre, egyre. Mert hát: Noblesse oblige! Az előkelőség kötelez!

Nyers Gyuri meghozza Szélvészt.

Irtá: HALIS ISTVÁN.

A szél fokokint viharrá lesz. Jattunk vidáman táncol és a folytonos ingás miatt fejünk bódulni kezd. A hullámok először csak úgy ugatnak a hajóra, később rácsapnak, végül pedig már akkorák, hogy átcsapnak a fejünk fölött. Az ümög galérián keresztül öntöznek végig bennünket Csúron viz vagyunk.

Ennek a fele se tréfa! Eszembe öltöt, hogy bele fuladhatunk a vízbe Némi kárörvendezés fogott el arra a gondolatra hogy hivatalbeli utódom hogyan mérgeződik, mikor majd r... beznak sáska atyámfiai. Én meg milyen nyugodtan pihenek a Balaton fenekén!

Zob Lajcsi a kormány mellett áll. Ára egy ragyog az élvezettől, mintha megdicsőült volna. Szervisz azonban fél egy kicsit. Azt kérdi:

— Baj van?

Nyers Gyuri mosolyog. Vidáman szól:

— Semmi!

Olyan biztossággal dolgozik és mindig mosolyog a munka mellett, hogy nem lehet félteni!

A kormánynak minden pillanatban más-más irányt ad, nehogy felboruljunk, vagy a jatt összetörjön. Most nagyot roppan a jatt, mintha minden bordája összetört volna. A kormányos védekezik a retentő roham ellen és ebben a pillanatban töben török el a kormányrud. Gyuri leráncigálja a vitorlákat és vízbe veti a horgonyt. Csak hogy a lánc rövid, bár lehet nyolc méteres. De a horgony nem éri a feneket. Eppen Tihany mellett vagyunk, ott, ahol

legmélyebb a Balaton. Nem tudunk kikötni Süvöltés között ömlik be a víz hullám és néha olyan erővel tör ránk, hogy agyvelőnkét érezzük meglódulni tőle.

Nines veszténivaló perc. Három-négylete dolgot végeztünk egyszerre. A hanykódó jattból merjük a vizet és balanszírozással óvjuk a felborulástól. Eközben a ballaszt-súly vasdarabjai között egyet találunk, a melyet képesek vagyunk beleverni a kormányfőbe, s ehhez az ormóttan vasdarabhoz az eltört rudat hozzákötözzük kötéllal. Ezalatt leszáll az alkonyat. Ujra felhuzzuk a vitorlákat és erős küzdelem között közeledünk a parthoz, hol a hullámok ereje esekély. Csakhamar horgonyt vetünk a tihanyi hegyek oldalán és egyelőre biztonságban vagyunk.

A hideg vi től gémberedett testünkbe melegség tér vissza, miatt a vihar előttünk körbeszolja végig a Balatont.

Nines más bajunk, mint hogy megere a záporosó és nyakunkba önti az előbbi hidegvíz után melegnek tetsző kövér csöppeket. Ismét kimerjük a jattban összegyűlt vizet. Gyuri arcára ujra kiül a mosolygás, mikor elkiáltja magát:

— Semmi!

Erre az egyetlen szóra kitör jövedünk, és a viharba énekeljük huszszor egymásután a Körösmenti betyárnotát:

Nines eserepes tanyám,
Édes anyja se vár
Engem!

Fődbü a nyoszolyám,
Leveles a párnám
Nékem!

Az óceka a pártfogóm,
Zápor mossa a takaróm
Fejérré;

Mégis ezer pengő forint
Fejemre
Kitözve!

De az igazi betyár
Még se kerül mingyár
Közre!

Ezalatt csillapul a szél, szünik az eső. Igyekeztünk kell tovább menni, ha emberek közt akarjuk tölteni az éjszakát. Csakhamar kint hajóznak a nyílt vizen — és nem telik el újabb tíz perc mikor még hatalmasabb vihar tör ki az előbbinél. Visszatérni a parthoz — szél ellenében — már lehetetlen. Az ég zeng, az orkán háiban támad ránk, az óriási szélvész bömbölve fekszik neki a vitorláknak és jattunkat röpülésre kényszeríti. Madárként meggyünk előre. Viz mosdat fölül, alul és oldalvást. Az ég csatornái újból megerednek, a hullámok szünet nélkül keresztül csapnak a jatt fölött és segítik vízzel megtölteni. A bordák közül is mindenünnen viz nyomul lábunkhoz. Szünet nélkül dolgozunk, s ez nagy szerencse ránk nézve, mert nem örünk rá észrevenni, hogy a jattunk felső bordája megrepedt.

Néha fordul a szél és úgy oldalra fekteti jattunkat, hogy a vitorlákat a vízre fekszenek. Ilyenkor a jatt tulsó oldalára futunk és testünk súlyával le nyomjuk és óvjuk a felborulástól.

(Vége következik.)

ZALAI KÖZLÖNY

Megjelenik hétfőn és csütörtökön délután.

Előfizetési árak: Egész évre 10 korona, félre 5 korona, negyedévre 2 korona 50 fill. — Egyes szám ára 10 fill.

Főszerkesztő:

Dr. Villányi Henrik

Felelős szerkesztő:

Kertész József.

Kiadja: a szerkesztőség.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Nádor-utca 7.
Hirdetések díjazása szerint.

A pénzügyintézetek ellenőrzése.

Nagykanizsa, február 8.

A fővárosi lapok hasábos cikkeiben számolnak be egy vidéki pénzügyintézet botrányáról. A híradások arról szólnak, hogy az intézet vezető tisztviselője éveken keresztül hamis mérleget készített. A tisztviselő történetesen főrézvényese volt az intézetnek. Érdekében állott a nagy osztalék. Az üzlet azonban nem valami fényes eredményt hozott. A tisztviselő nem esett kétségbe. Egy kisít „megjavította” a mérleget. Mint a rendőri jelentések mondják hamisított. Egészben néhány nullát biggyesztett az eredményhez. S dőlt az osztalék akárcsak egy jól vezetett budapesti uzsoraszövetkezetnél.

Most azután kiderült a dolog. A főrézvényes könyvelő ur ugyanis tovább adott részvényein és az intézetet, mint mondani szokás, faképnél hagyta. A mérleg-receptet azonban elfeledte átadni az utódnak. Így történt azután, hogy az új könyvelő ur első mérlege furcsa képet mutatott. Az igazgatóság, mint az már szokás, kisütötte, hogy a könyvelő nem érti „mesterségét”. Elővették a múlt évi adatokat, hogy tán ennek nyomán lehet valamit „kiokoskodni.” Addig okoskodtak, míg kiderült, hogy a mérleg néhány éve hamis, bár annak idején a „közgyűlés a felmentvényt megadta.”

Eddig az eset. Az ügy néhány napig „anyagot” szolgáltatott a lapok rendőri riportereinek s aztán csend lett. Egy kis elmélkedésre sem méltatták az ügyet. Pedig milyen érdekes ügy. Egy könyvelő éveken át hamisít, anélkül, hogy az igazgatóság észrevenné, anélkül, hogy az ellenőrzésre

hivatott felügyelő-bizottság még csak gyanút is merítene. Vakon hittek a hamisító urnak. Egyszerűen azért, mert valószínűleg nem értettek ahhoz, ami hivatásuk volt: az ellenőrzéshez E pontnál van az eset közérdekűsége.

Mikor egy soproni bankbukás, vagy más ily nagyobb bűneset szerepel napirenden, akkor a napisajtó különböző hivatalos és nem hivatalos fórum és érdekszövetség, fel egészen az interpelláló honatyáig, rendszabályt követel mindenki. Ennek hatása alatt tartanak néhány anketet, a közgazdasági egyesületek egy önképzőkör buzgóságával pályadíjakat tűznek ki a pénzügyintézetek ellenőrzési ügyének megoldására. A koszoruzott pályaművek díszlegnek egyideig a könyvesboltok kirakatában. Azután csend lesz. Az osztalék javítási műveletek tovább folynak, mindaddig, míg az eset „napfényre” nem derül. Akkor ismét anket, pályázat, koszoruzott pályamű s végül csend. Nagy csend.

S itt van a nagy baj. Az a hagyományos nemtörődömség, mely bennünket sokban jellemez, itt is érvényesül. A pénzügyintézetek állandó és rendszeres ellenőrzése pedig oly fontos kérdés, mely a legnagyobb érdeklődést megkívánja. A magyar gazdasági élet szerves összefüggésben van a pénzügyintézetekkel. Ez ad beléje vért, életet. A gazdasági élet eme szervének tehát precizen, biztosan, jól kell funkcionálnia.

A pénzügyintézetek rendszeres ellenőrzésének kérdését napirenden kell tartani. A felügyelő-bizottsági intézmény, — tisztelet a kivételnek — elavult. Más modernebb ellenőrző szerv kell.

Módot nem ajánlunk. Sokkal alaposabb

vélemények vannak már e tárgyról, mint az egy rövid újságcikkben tárgyalható. De aktuáltságánál fogva rá kell mutatnunk e kérdés rendezetlenségére.

Megyebeli és helyi intézeteink oly biztos és szolid alapon vezetettek, hogy szinte felesleges kijelentünk: nem „haza beszélésre” irtuk e cikket. De azért mindenkinek kell kívánnia, hogy ez a régóta vajdud ügy megoldást találjon.

A villamos ügy

és az 1,000,000 — kölcsönajánlat.

Nagykanizsa, február 7.

A kereskedelmi bank egy milliós kölcsönajánlatát bizonyára nem azért adta be a városnak, hogy magának szerepet biztosítson a villamosügyben.

A bankra nézve valószínűleg teljesen közömbös, mire fordítjuk a kölcsönt.

Mégis alig került nyilvánosságra az ajánlat, ez mintegy önmagától kapcsolatba került a villamosügygel. A kombináció mindenestre érthető, mert ép a villamosügy az, melynek eldöntésében nagy szerepet játszik a dolog pénzügyi része.

Nem akarunk jóslatokba bocsátkozni. Nem kutatjuk, hogy a kölcsönnek, illetve most még ajánlatnak minő szerepe jut a villamosügyben.

Tény, a villamosügy elbírálásánál nagy előnybe jutott a város az ajánlat által. Az ajánlatnak nagy szerepe jut. A döntésnek azonban nem szabad tisztán ezen szempont szerint történnie.

Felesleges mondanunk, hogy az ajánlat különösen a házi kezelés híveinek jön nagyon kapóra. Ehhez kell ugyanis legtöbb pénz.

A kereskedelmi bank akaratán kívül nagy lökést adott a villamosügynek.

Nyers Gyuri meghozza Szélvészt.

Írta: HALIS ISTVÁN.

Matrózunk helyénvalónak találja egyre gyakrabban mondogatni:

— Semmi, ez csak semmi!

Es szava mindannyiszor bizalommal tölt el bennünket, kik szárazföldi patkányok lévén, nem tudjuk azt, hogy a legirtózatosabb veszedelemben forgunk, és ritka-szép mulatságnak vesszük a dolgot.

Néha-néha ráérünk egy pillantást vetni az ég és föld közös háborújára — gyönyörködünk. Milyen szép itt a „hullámzó Balaton tetején!”

Eszembe jutott a rémhalász, kiről azt írja Jókai, hogy úgy csónakázik a viharon keresztül, milyen gyors csónakázásban emberfiának nem lehet része. A rémhalász csónakát t. i. egy óriási harscszörnyeteg viszi magával a testébe hajított szigony-nál fogva. Mi szerencsések vagyunk éppen oly vesztőtől röpülni a víz fölött. Szélvész negyedóra alatt keresztül röpit bennünket az akali öblön. — Tihanytól Szepezdig; — pedig ez két órai ut.

Szepezdnél elélt az eső, megszűnt a szél, elsimultak a hullámok. Csónakunkból ismét kihordtuk a vizet a Balatonba.

— És este tíz óra tájban már a révfülöpi csárdában vacsoráltunk víztől csepögő ruhában.

Sohase láttam ilyen bolond esárdát! Ha tényéromról fölemeltem a szememet, rögtön mozgásba jött minden butor; felém hajladozott ablak, ajtó; — s olyan vesztőtől nekem iramodott az asztal széke, sőt még a söntés is hogy szememet behunytam és rezignálva, tehetetlenül vártam, mikor borul reám az egész kurtakoesma.

Másnap derült ég nevetett ránk. Felső ruhánkat kitergettük száradni és gyöngéd figyelemmel vizsgálgtattuk juttunkat. Csak most fedeztük föl rajta a felőlnyi hosszú repedést. De nem is indultunk tovább, a míg a falu kovácsával két vasántot rá nem ütöttünk. Menyi rettegést állottunk volna ki, ha tegnap észrevesszük a hasadást!

Mire újra belelítettünk csónakunkba, jó kedvtünk egészen visszatért. Míg a csöndes időben végig hajóztunk a Balatonon, néhol kikötve és a csodaszép vidéket bámulva, majd pedig óráig elnézve a sima vizek fölött. — azalatt nagyokat neveltünk Nyers Gyurinak, ki most világosított föl, hogy milyen veszedelemben voltunk s ő mennyire remegett életünkért. A menekülésre már nem volt reménye sem, de azért minket mindig biztatott. Így történt, hogy a tapasztalt hajós és kitűnő uszó, egyedül félt köztünk. Mi pedig oly nyugodt lélekkel vitorláztunk keresztül a halálos veszedelmen, mint a kis gyerekek, kit anyja karja hordoz.

Vallomását Gyuri megkoronázta azzal a nyilatkozattal, hogy ilyen utazás csak nekünk való, nem

pedig nős embereknek, kikért kár lenne, ha elveszűnének.

Megszorítottuk Nyers Gyuri erős markát emberül. Ezt a becsületes beszédet nem lehetett más módon megjutalmazni.

A szilgizeti öblöben tökéletes szélesönd fogott meg. Szélvész meg se mozdult délelőtti tíz órától este hétig. Ha akartuk volna, akkor se tehetünk mást: ettünk, bort szoptunk szivaroztunk és mesélgettünk. Sohase éreztem magamat olyan fejedelmi módon!

Nyers Gyuri elmesélte, hogy hajózik a gróffal éjjel.

És ekkor megirigyeltem Tasziló grófot. Nem ugyan a vagyonaért, sem a rangjáért. Haem mert akkor hajózik a Balatonon, mikor a kedve tartja. Milyen gyönyörűség az, ha az ember éjnek éjadján hanyatt fekszik a bárkában, és nézi a csillagos eget! Mikor egészen egyedül van! Mikor minden emberi gyarlóság eltűnik mellőle, és érzi hogy ő is része a Mindenségnek!

A sok álmodozás után egy Napáldozás táján valami szellő kezdett lengedezni. Alig lehetett észrevenni, de azért rögtön indultunk.

Keszthelyen pedig ezalatt elterjedt a hír, hogy a Szélvész elsüllyedt, mink meg belevesztünk a Balatonba.

Ha jól tudom Kis Lajos volt a neve annak a lelkes tanár-embernek, aki vállalkozott arra, hogy

Milliók kölcsönajánlat a városnak.

— A Kereskedelmi Bank ajánlata. —

(Saját tudósítónktól.) A városi ügyek iránti érdeklődés a Pesti magyar kereskedelmi bank egy millió kölcsönajánlatának jegyében áll. Amint nyilvánosságra került, hogy a kereskedelmi bank nagykanizsai fiókjának főnöke közölte városunk polgármesterével, hogy a bank egy millió korona kölcsönerejéig rendelkezésre áll a városnak, a városi ügyek beavatottai minden felé tárgyalták a bank ajánlatát, melyet rendkívül szimpatikusan említettek.

Pénzügyi körökben arról beszélnek, hogy a millió kölcsönajánlat a bank nagykanizsai fiókjának közbenjárására történt, amivel a bankfiók minden esetre dícséretes tanujelét adta a város ügyei iránti érdeklődésének. A kölcsönről általában még korai beszélni. Egyelőre elvi kijelentésről van szó. A kereskedelmi bank egy millió korona erejéig rendelkezésünkre áll, ami oly tény, melynek fontosságát a városi ügyekben beavatottak előtt nem kell hangsúlyoznunk.

Egy városatyja, ki az összes nagykanizsai pénzügyi intézetek érdekörén kívül áll így nyilatkozott a „Zalai Közlöny” egyik munkatársa előtt:

— A Kereskedelmi bank egy millió kölcsönajánlatának rendkívül fontosságot ad az aktuális. Városi ügyeinkre rendkívül nyomástól hatott az a tudat, hogy nem tudunk magunknak kölcsönt szerezni. Most, mint moudani szokás, pénz áll a házbiz. Már ez magában is oly fontos esemény a városra nézve, hogy én az első pillanatban csak ezt az örvendetes tényt akarom leszögezni. Nem kutatom, kinek az érdeme ezen ajánlat. Nem kombinálom a kölcsön eddigi ismeretlen feltételeit, nem az esetleg újabb ajánlatot. Csak ismételem Önnek, a város nagy lidérenyomás alól szabadult.

Tisztelettel kérjük vidéki előfizetőinket, hogy az illető postahivatalnál az előfizetés megújítása iránt lehetőleg gyorsan sziveskedjenek intézkedni, hogy a lap küldése fennakadást ne szenvedjen.

fölkeresi nyomunkat. Nyolc-évezős nagy csónakba ült és nyolc izmos praxival cirkált a vízen.

Az alkonyatban aztán észrevesz egy vitorlást a Szent-Mihály hegyen túl. Csak hogy ez a hajó ép volt, tehát nem lehet az, a melyet keresett.

De mikor közelebb ért, és átkibálás folytán bebizonyosodott a valóság, akkor olyan öröm-üvöltést míveltek a derék praxik, milyent csupán a vad preriken lehetne hallani. Egészen melléuk éveztek, és miundanyian átjöttek néhány percre a Szélvészre. Kezet szorítottak velünk. Mink pedig, hogy némileg mogháláljuk jószágukat, kényszerítettük őket, hogy szopjanak hordónkból.

Aztán rögtön hazafelé indultak csónakjukkal. Még pedig gyors irambással. Egy órával előbb értek haza mint mink, mert Szélvészt nagyon lassan vitte a gyöngye szellő.

Keszthelyen az egész várost föl lármázták. Teménytelen sokaság volt a mölön, reink várva.

Nyers Gyuri kikötött. Atadta Szélvészt, aztán elosont a Csónakra háta mögött.

Mink pedig az éljenző ezernyi tömeg sora között szegyenkezve vonultunk végig. Nem éppen gyűrött ruhánk miatt szegyenkezünk, hanem mert Nyers Gyurié volt minden érdem és mégis minket tünepeltek.

Most már tudom, hogy ez mindig így szokott lenni: egyik dolgozik s a munkáért járó éljent más kapja meg!

Azóta Nyers Gyuriban mindig becsültem — az embert. Keszthelyen minden esztendőben csináltak valami vízi utazást együtt.

Mult héten aztán azt olvason a Keszthelyi Hirlapban, hogy meghalt Nyers Gyuri Elment a minden testnek utjára!

Most már csak a Lethe vízen fogok vele csónakázni, hol elfelejtünk minden földi boldonságot, és ahol igazán elmondhatjuk a nagy szót:

— Semmi!

(Vége.)

A tolonc.

— A cselédügy helytelen szabályozása. —

Egy szomorú fejezete a cselédszerzésnek.

A főkapitánynak egy rendelete kitalítja Kanizsa területéről mindazokat a cselédeleányokat, akik ötször-nél többször változtatják helyüket éveukint. Első pillanatra úgy tetszik, mintha a szegődményeseket igazán a sok helyváltoztatástól tartóztatná, mert hát eltoloncoltatni senkire akarja magát. Az eltoloncolás a szülőföldön megbecsületleníti a toloncot. Nagykanizsán pedig a toloncnak sokszor igen kellemes összeköttetéseket kell megszakitani. De az éremnek két oldala van Ha a gazda észreveszi, hogy a cselédeleány nála az ötödik helyet tölti be, csak úgy érheti el a cselédeleány rendőri megfenyítését, ha annak könyvét elbocsátáskor nem a leánynak kezébe adja, hanem a rendőrségnél letétbe helyezi. A rendőrség aztán megidézi a leányt és megindítja az eljárást.

Nem kell rámutatnom, hogy minden gazda óvakodni fog ennyire a népszerűtlenség hírébe keveredni. Azt a gazdát, aki a cselédeleányt a rendőrségnek kiszolgáltatja a sűrű helyváltoztatás miatt, a cselédek összessége kiátkozza. Van ma már a cselédségben annyi szociális érzés, hogy az ilyen gazdát boykottálja. Ez a toloncolással nem is az igazi bűnös, a cselédszerző, bűnhődik. Tudja mindenki, milyen lépésvizeteket helyeznek ki a cselédszerzők hogy egy kis forgalmat hozzanak a cselédeleányok elhelyezésébe. A hü, jó cseléd nem jövedelmező, nem adóalany a cselédszerzőre nézve. Az éves cseléd nem kedvence a cselédszerzőnek, ez csak egyszer jövedelmez egy évben. A cupringernek változás kell és azt meg is csinálja. Hát a cselédhurcoló miféle szemekkel néz az uraságot, aki az ő sejtüket a cselédeleány eltoloncoltatásával elrontja? Szép szóba kerülne a háziaszony. Azért az eltoloncolási rendszert nem tartjuk szerencsésnek ha a kezdeményezésnek a gazdától kell kiindulnia. Annak a bejelentő hivatalból kell kiindulni. Ott a könyveket ellenőrzés alatt tartják, onnan mehet a följelentés. A rendőrségre haragudhatik cseléd is, cupringer is, annak nem árt, mert annak hitvátsa, hogy kiállja a szabály- és törvényellenesen eljáró emberek haragját. De hogy a gazda jelentse fel cselédét helyváltoztatás miatt, azt nem ajánlanám senkinek, mert arra óber figyelemmel örkődnek a főbűnösök: a cupringernél és ha ez egyszer megharagszik, csak b a n k ó - b a l z s a m m a l lehet kiengesztelni. A tapasztalat szerével összejárta az egész világot, de Iyen cselédszerző viszonyokat mint nálunk — csak Nagykanizsán találtam.

Való János

MULATSÁG.

Szanatóriumi piknik Hetek óta tartotta számom a közönség a József kir herceg szanatóriumának piknikét. Nemesak azért volt a város érdeklődésének tárgya, mert első rangú nemes célt szolgál, a szegényorsú tudósbetegek segítését, hanem mert az előbbi eynkből renoumált estélynek ígérkezett. De megvonzóerővel hatott a közönségre lapunk ama közlése, hogy Fedák Sári is meg fog ott jelenni. Így szombat este szűknek bizonyultak a Polgári Egylet termei a közönség befogadására. Asztal, asztal mellett. Mindenféle kék, sárga, rózsaszínű és piros jelvényű urileányok szolgálták bájos előékenységgel az asztaltársaságoknak. A szanatórium egyesület aranyszívű elnöke Vidor Samuné urnó már napok óta fátadott a menü előállításával, de azért szeretetreméltóságával az estélyen fáradhatatlannak bizonyult. K. Boérné alezredesné társelűk a munkájában és lebilencselő nyájasságban és mint a leánysereg protectrice hű társa volt. Grünhut Henrikné, Rosenberg Richárdné, Rosefeld Józsefné, Ötvös Emilné, Saper Ignácné, Király Sándorné, Böhm Emilné, urnók magyaros vendéglátása otthonná változtatták az egylet turmeit. Fedák Sári 9 órákor csakugyan megjelent és asztala rögtön bucsujáró helye lett ismerőseinek és azoknak, akik bemutatkozni óhajtottak neki. A művészszerű szeretetreméltósága pedig kifogyhatatlan volt. A tánc 11 órákor kezdődött, de kezdetben az óriási közönség miatt csak kis térre szorítottak. Az V. ker. houv. zenekar karmestere Frysaj szép műsort állított össze az érkezés idejére. Hanem Arany Jánost leacatolták alaposan, aki azt mondta: „Szavok sem igen van az alatt míg esznek”; mert olyan sans géne

beszélgetés volt, hogy bár a karmester szimpatikus egyénisége és a kifogástalan zeneszámok sűrű tapscoklat arrattak, de művelzet csak a zajon keresztül történhetett. Hasztalan volt volt minden asztalnál a csendet kóró tábla, a csitítgatás; a láma elnyomta a zene szépségeit. A szanatóriumi piknik kedves fogalomma lett; az egyesület pedig fáradságának méltó elismerésével találkozott az estélyen.

+ Jogászbál Nagykanizsán. Nagykanizsa jogászközönsége a Gyermekevédelem céljaira 1909. február hó 13-án a Polgári Egylet összes termibein táncestélyt rendez. Kezdeté 9 órákor. Személyjegy 3 kor., családjegy 3 személyre 7 kor., több személyre 10 korona. Felülfizetéseket köszönettel fogad a rendező bizottság.

HIREK.

Emlékeztető naptár.

- Február 13. Jogászbál Nagykanizsán a Gyermekevédelem bizottság céljaira.
 " " A Nagykanizsai Bankegyesület közgyűlése.
 " " A Nagykanizsai Takarékpénztár által alapított Onsegélyező Szövetkezet közgyűlése.
 Február 14. A Gazdasági Onsegélyező Szövetkezet Nagykanizsán közgyűlése.
 " 14. A Nagykanizsai Takarékpénztár közgyűlése.
 " 20. A nagykanizsai kereskedő ifjak önképző egyetelének estélye.
 " 21. A Délszalai Takarékpénztár r-t Nagykanizsa közgy.
 Március 1-7. Fősorozás.

— Babochay György beteg. Babochay György Nagykanizsa város volt polgármestere súlyos szembetegséget kapott. Kezelő orvosai dr. Blau és dr. Fodor tanácsára a család felvitte őt egy budapesti szanatóriumba, hol valószínűleg operálni fogják. A beteg állapota iránt sokan érdeklődtek fiánál, ifj. Babochay György gazdasz. városi képviselőnél.

— Övönök mozgalmá. Mind magyar nemzeti, mind gyermekegészségi, mind szociális szempontból egy legfontosabb intézményünk a kiseddovás. Mégis az utolsó időben, mikor a tanítói fizetéseket rendezték, sőt mikor a lateiner világ minden osztálya az állam zsebében kotorászott, az övönöknek nem jutott semmi, azokról megfeledkeztek. Vagy talán azt hittük, hogy ezek helyzetükkel teljesen megvannak elégedve. Erre a felfogásra rácsfolnak az övönök, akik Zalamegyében mozgalmat indítottak meg, hogy testületbe tömörüljenek, hogy így mind érdekeiket, mind a kiseddnevelés ügyét annál hathatósabban szolgálhassák. Az egyesület székelyhegy Nagykanizsa lesz. A mozgalom élén Szabó Istváné, Tibolt Boldizsárné és Hajgató Janka helybeli övönök állanak.

Felolvasó estély a magántisztviselőknél. A nagykanizsai magántisztviselők egyesülete szardán, 10-én este tartja második felolvasó estélyét. Miklós Dezső dr. az egyesület ügyésze fog felolvasni a kereskedelmi alkalmazottak jogviszonyáról.

— Utóállítás volt e hó 5-én. Megjelent 17 apa kik közül 8 találatott keresetre képtelennek. A megvizsgált 14 hadköteles közül 11 soroztatott be.

Szoptató anyák

tejük hatását csak növelik és gazdagítják a SCOTT-féle Emulsió használat által.

Kimerültség megszűnik,

s a csecsemő rózsásabbá, vidá nabbá és pajzánabbá válik, mint valaha volt.

Az anyaságnak bármily valóságos percében, a

SCOTT-féle Emulsiót

erőt kölcsönöz, hatorit s emellett kelles mes izü és könnyen emészthető

Egy eredeti üveg ára 2 K. 50 fillér

Kapható minden gyógytárban.

Az Emulsió vásárlásánál a SCOTT-féle módoszer védjegyét — a halaszt — kérjük figyelmeztetni.